

se jen na činy trestní, na něž byla obžaloba podána, nikoli též na činy trestní, ve příčině kterých u soudu, u něhož spis obžalovací byl podán, trestní řízení vůbec zahájeno nebylo. Ve příčině těchto činů trestních důvod příslušnosti podle §u 56 tr. ř. pominul. Z důvodu toho pominul pro krajský soud v Mostě důvod příslušnosti ve příčině krádeže spáchané domněle Ladislavem H-em na manželích L-ových a stal se pro řízení trestní ve věci té příslušným podle §u 51 tr. ř. krajský soud v Novém Jičíně, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán. Bylo proto na jeho příslušnost uznati. Bude třeba zkoumati, nezaniklo-li stíhací právo veřejného obžalobce prohlášením v poslední větě výroku obžaloby spisů Tk 140/25, kdyžtž jsou tam uvedeny také spisy Tk 1592/24.

Čís. 2255.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Pojem »jinakého rozšiřování« jest naplněn každým způsobem projevení zprávy, o němž pachatel ví, že se jím dostane zpráva k vědomosti většího počtu lidí individuálně neurčitých, byť teprve v dalším vývinu události (rozšiřováním projevu některou z osob jej postřehnuvších).

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Zm I 579/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 30. června 1925, jímž byl obžalovaný sprostěn podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §u 18 čís. 2 a 3 zákona na ochranu republiky, zrušil napadený rozsudek a věc vrátil soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvod čís. 5 §u 281 tr. ř. nelze upříti důvodnost, pokud vytýká, že výrok prvé stolice, že si obžalovaný nemusel býti vědom toho, že jeho projev vůči četnickému strážmistru M-ovi bude rozšířen, spočívá na neúplných předpokladech, protože nalézací soud nepřihlíží k tomu, že byli při projevu mimo M-e přítomni také svědci František B., Josef M., Josef E. a Antonín K., kteří projev rovněž slyšeli. Rozhodovací důvody uvádějí v předpokladech napadeného závěru, že se obžalovaný vyslovil na cestě z nádraží L. K. do města vůči četnickému strážmistru M-ovi: »Víte již, že česká koruna klesla o 50% či 50 haléřů«, a že obžalovaný nemusel předvídati, že jeho projev dojde tímto orgánem veřejné služby bezpečnostní dalšího rozšiřování, nezmiňují se však nikterak — ač na začátku citují i výpovědi svědků B-a, Josefa M-e, E-a a K-a jako prameny zjišťování — o těchto výpovědích, pokud svědci podle příslušných protokolů udali, že šli společně s obžalovaným a M-em z nádraží do města, a projev obžalovaného z vlastního postřehu potvrdili. Řádné přihlížení ke skutkovým okolnostem, k nimž opomenuté části svě-

deckých výpovědí poukazují, bylo by nutno nalézací soud k úvahám, nebyl-li si obžalovaný vědom, že zpráva jím M-ovi sdělená dojde dalšího rozšíření třebaš ne M-em, přece ostatními svědky, a těmito úvahami mohl nalézací soud dospěti k opáčnému závěru, než k němu dospěl z neúplných předpokladů. Neboť nezáleží na tom, že se obžalovaný svým projevem obrátil snad toliko na strážmistra M-e a projev nestal se tvář v tvář i ostatních svědků. Rozhodným jest, zda projev mohl býti postřehnut a byl postřehnut i těmito svědky, a zda si obžalovaný toho byl vědom. Jestliť pojem jinakého rozšiřování zprávy naplněn jakýmkoliv způsobem projevení zprávy, o němž pachatel ví, že se jím dostane zpráva k vědomosti většího počtu lidí individuálně neurčitých, byť teprve v dalším vývinu události, tedy po případě rozšiřováním zprávy některou nebo některými z oněch osob, které projev pachatelův postřehly. Vědomí obžalovaného, že třebaš ne svědek M., nýbrž ten neb onen z ostatních svědků rozšíří dále, co on ve formě otázky M-ovi sdělil, nebylo by nutně vyloučeno ani tím, že měl — jak napadený rozsudek předpokládá — zájem na tom, by se dozvěděl, zda spočívá na pravdě pověst, již krátce před tím na chebském nádraží od neznámé osoby slyšel. Neboť obžalovaný mohl příslušný dotaz na četnického strážmistra učiniti takovým způsobem a za takových okolností, že dotaz nemusel býti postřehnut i osobami jinými, nehledě ani k tomu, že slova obžalovaným použitá »Víte již, že . . .« sotva poukazuje k pouhé snaze pátrati po pravdivosti pověsti dalšími slovy naznačené. Jelikož se doličená neúplnost soudního výroku udala v předpokladech závěru, který jest jedinou oporou sprostřujícího výroku, a dotýká se tak skutečnosti rozhodné, bylo napadený rozsudek z důvodu čís. 5 §u 281 tr. ř. zrušiti, aniž bylo třeba zabývat se ostatními vývody stížnosti, a uznati dále podle §u 288 čís. 1 tr. ř., jak shora uvedeno. Vzhledem na další obsah rozhodovacích důvodů prvé stolice budiž jen ještě podotknuto, že skutková podstata přečinu §u 18 čís. 2 (3) zákona na ochranu republiky nepředpokládá vědomí pachatelovo, že rozšiřováním zprávy způsobí, nýbrž toliko vědomí, že tím způsobuje některý z účinků tam uvedených, to jest vědomí, že rozšiřování zprávy je způsobilé takový účinek přivoditi.

Čís. 2256.

Ochrana republiky (zákon ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n.).

Ke skutkové podstatě přečinu §u 16 čís. 1 zákona se nevyžaduje, by trestný čin, jenž se vychvaluje, byl výslovně nebo přesně a jasně označen; stačí, stalo-li se tak způsobem pro jiné seznatelným.

Nezáleží na tom, že článek, obsahující závadný projev, jest polemikou s článkem druhé strany.

Schvalování násilí na osobě, která a že vystoupila z určité politické strany.

(Rozh. ze dne 20. ledna 1926, Zm I 727/25.)